

MICALET TEATRE

Somni d'una nit d'estiu

William Shakespeare

Adaptació: Eduardo Zamanillo

Dibuixos: A. Laveda i E. Solbes

ACTE PRIMER

(Dos artesans, FLAUTA i CULERA, riuen i bro-megen. Al costat d'ells es mou, participant més o menys del joiós rebombori, un singular personat-get, una espècie de donyet que, si es jutja pel com-portament dels altres, sembla que és invisible per a ells. Entra un tercer artesà, BORUMBALLA.)

BORUMBALLA. Atenció, Flauta! Atenció, Culera!
Prou rialles i bromes. L'encàrrec que m'han fet és molt seriós.

CULERA. T'escoltem.

BORUMBALLA. I els altres?

FLAUTA. Treballant.

CULERA. Vindran quan acaben.

FLAUTA. I si no, ja els ho contarem.

CULERA. Què els contarem?

FLAUTA. El que ens conte Borumballa.

CULERA. Què ens contaràs?

FLAUTA. Si no ens penses contar res, ens n'anem.

CULERA. Jo hauria d'estar teixint.

FLAUTA. I jo apanyant ventadors.

CULERA. I tu, Borumballa, en la teua fusteria.

BORUMBALLA. Silenci! Temps hi haurà de tornar
als nostres treballs. Ara, escolteu-me: amb motiu
de la seua boda, el Duc celebrarà una festa.

FLAUTA. Lògic.

CULERA. Natural.

FLAUTA. Anem a contar-ho als altres.

(Inicien la retirada.)

BORUMBALLA. I nosaltres...

*(Conduïts pel donyet, tornen sobre els seus
passos.)*

FLAUTA. Nosaltres?

CULERA. T'escoltem.

BORUMBALLA. Nosaltres, segons el bon criteri del
Duc, som els més capacitats per a representar
una breu peça de teatre.

FLAUTA. En la festa de boda?

BORUMBALLA. En la festa de boda.

CULERA. I de què tractarà l'obra?

BORUMBALLA. He pensat que podria ser una his-
tòria d'amor.

FLAUTA. I alguna cosa més adequada a l'ocasió?

BORUMBALLA. Una història d'amor que es titularà

«La mort cruel de dos enamorats».

CULERA. M'agrada. Hi ha alegria en el títol.

FLAUTA. Jo preferiria una altra cosa.

(Discuteixen.)

BORUMBALLA. Silenci! Que, de discussions, ja n'hi ha prou a palau.

CULERA. Discussions?

BORUMBALLA. Sí, coses de gent principal.

FLAUTA. Conta, conta.

(A un gest del donyet, va prenent cos darrere d'ells la imatge difuminada d'una habitació de palau entrevista a través de claredats i transparències furtades a vidrieres, cortinetes, enreixats d'aprimorada labor i discretes gelosies.)

BORUMBALLA. *(Confidencial.)* Resulta que estan reunits amb el Duc dos xiques, Hèrmia i Helena, i dos xicots, Lisandre i Demetri.

(Com si volgueren il·lustrar la narració, s'anirà entreveient els protagonistes ja com a figures

fugaces, com a momentànies composicions escultòriques, o com a ombres gesticulants en tràgica pantomima.)

CULERA. I per això discuteixen?

BORUMBALLA. Hèrmia està enamorada de Lisandre. Hel·lena està enamorada de Demetri.

CULERA. No veig motiu per discutir.

BORUMBALLA. Però Lisandre i Demetri estan, tots dos, enamorats d'Hèrmia.

FLAUTA. Els dos?

CULERA. Els dos enamorats d'Hèrmia. Ací ja pot haver-hi motiu per discutir.

FLAUTA. Però si Hèrmia només vol Lisandre...

BORUMBALLA. Sí, però el pare d'Hèrmia vol que ella es case amb Demetri.

CULERA. Quin embolic.

FLAUTA. I què diu el Duc?

BORUMBALLA. *(Com imitant-lo.)* «Si no obeïxes ton pare, passaràs la resta de la teua vida tancada en un convent.»

FLAUTA. Terrible càstig.

(Aguaita HÈRMIA per una finestra, com volent cridar el seu dolor al món.)

HÈRMIA. Millor viure tancada
que oferir a qui no ame
la puresa del meu cos.

(Aguaita LISANDRE per una altra finestra.)

LISANDRE. Hèrmia!

HÈRMIA. Lisandre, amor meu!

LISANDRE. Has de tindre fortalesa
per a enfrontar-te a ton pare,
a aquest duc i al món sencer.

HÈRMIA. Contra tots per tu, Lisandre.

(Tornen al difuminat interior de palau.)

FLAUTA. Contra tots!

CULERA. *(Plora.)* Es nota que es volen molt.

FLAUTA. I què dirà ara el Duc?

BORUMBALLA. *(I imitant-lo.)* «Pertanys a ton pare;
i ell vol que et cases amb Demetri. Oblida't de
Lisandre.»

*(Aguaita LISANDRE per un balconet, com
volent fer al món partícip de la seua amar-
gor.)*

LISANDRE. Volen que d'ella m'oblidi.

Si sóc de tan alt llinatge,
de tan pròspera fortuna
com el meu rival Demetri
i és a mi a qui estima Hèrnia,
per què tal cosa demanen?

(Aguaita DEMETRI per un altre balconet.)

DEMETRI. Per què t'obstines, Lisandre,
a estimar qui no deus?

LISANDRE. Demetri!

DEMETRI. Calla i escolta!

Ni respectes son pare,
ni...

LISANDRE. Ell a tu et prefereix.

Si tant t'estima, contesta:
per què no et cases amb ell?

DEMETRI. Tu seràs el responsable
de la desgràcia d'Hèrnia.

(Torna a l'interior de palau, alhora que HÈRMIA n'ix sense haver pogut decidir-se entre ser presa de gran agitació, estar sumida en els més negres presagis o patir una temptadora combinació d'ambdós estats d'ànim. Sorprés per

*la irrupció, el donyet aparta els artesans cap a
improvisats amagatalls.)*

HÈRMIA. Estic perduda.
S'han acabat per a mi
alegria i llibertat.

*(LISANDRE, fent honor a la seua galanesa, bota des
del balconet i corre al costat de la seua amada.)*

LISANDRE. És inútil insistir.
No entenen de sentiments.
HÈRMIA. Abraça'm, Lisandre, vida.
Pot ser l'última vegada.

(Es fonen en un abraç.)

LISANDRE. Les flors de les teues galtes
han perdut el seu color.
HÈRMIA. Regaré eixes flors amb llàgrimes.
LISANDRE. Llàgrimes i mil sospirs,
borrasques i vendavals
creixen sempre al camí
de tot vertader amor.
HÈRMIA. Deu ser cosa del destí.
LISANDRE. Si m'estimes...

HÈRMIA. Sí t'estime.

LISANDRE. ...abandona amb sigil
el palau de ton pare
i vine a ajuntar-te amb mi.

HÈRMIA. On?

LISANDRE. Al bosc.

HÈRMIA. Quan?

LISANDRE. Despús-demà, quan fosquege.

HÈRMIA. Et jure que allí estaré.

(Entra HEL·LENA.)

On vas, bella Hel·lena?

HEL·LENA. Bella em dius? Bella eres tu,
amiga Hèrmia.

Els teus ulls són...

LISANDRE. ...dos estreles.

HEL·LENA. La teua veu,

LISANDRE. ...harmoniosa,

HEL·LENA. ...creua l'aire...

LISANDRE. ...l'acarona...

HEL·LENA. ...com el vol de la coloma.

Si pogueres contagiar-me

la teua gràcil bellesa,

m'estimaria Demetri.

Però és a tu a qui estima.

HÈRMIA. No comprenc el seu deliri.

Jo el mire amb enuig,
el maleïsc, i no obstant...

HEL·LENA. Jo el mire amb dolçor
i ell m'avorreix i m'esquiva
mentre per tu defalleix.

HÈRMIA. Recobra l'alé, anima't:
ja no veuré més Demetri,
que m'escape amb Lisandre.

LISANDRE. Quan la lluna es contemple
al cristall de les aigües...

HÈRMIA. Despús-demà, quan fosquege.

LISANDRE. ...eixirem furtivament.

HÈRMIA. Ens trobarem al bosc;
i després...

HEL·LENA. Continua.

HÈRMIA. Ens guardaràs el secret?

HEL·LENA. Podeu confiar en mi.

LISANDRE. Després anirem molt lluny
per viure el nostre amor.

HÈRMIA. Adéu, Hel·lena, amiga,
hora és que jo em retire.

Lisandre, els meus ulls ploren:
recordant el que has promés,
confien tornar a veure't...

LISANDRE. Despús-demà, quan fosquege.